

Prezident Václav Klaus: Jsme v nejhorší chvíli od roku 1989. Fialova vláda nové Národní fronty chce utápnutého občana. Už opět je povolen jen jediný názor. Státní svrchovanost a národní identita ohrožena. Spojme se!

- CZ24 News | 30. října 2022

ČESKO: VÁCLAV KLAUS pronesl dnes v poledne zásadní řeč k (vládou fakticky zakázaným a pronásledovaným) Bojovníkům za svobodu - což bude zřejmě jediný skutečně prezidentský projev, který k výročí republiky zazní, ačkoli právě takový by měl být obsahem večerní slavnosti ve Vladislavském sále

Vážený pane předsedo, dámy a pánové,

začnu poděkováním Českému svazu bojovníků za svobodu a zejména jeho vedení za pozvání promluvit na tomto už tradičním slavnostním shromáždění. Snad ještě více bych Vám ale chtěl poděkovat za to, že toto shromáždění, přes veškerou nepřízeň okolností, vůbec pořádáte. To je velký čin. Mám obavu, že blížící se březnová výměna prezidenta republiky našemu přání ponechat Pražský hrad jako místo setkávání svobodně myslících a jednajících Čechů nebude nakloněna. V této své obavě asi nejsem osamocen.

V průběhu uplynulých sto čtyř let jsme, jako národ, v tento sváteční den prožívali různé komplikované situace. Několikrát nebylo možné slavit vůbec, a nebylo to jen v období protektorátu. Před dvěma lety, v covidové éře, jsem bez povolení a bez roušky v tento slavnostní den krátce promluvil u busty na pražském Obecním domě, tedy na místě, kde byla naše republika v roce 1918 založena, a od té doby se kvůli tomu soudím s Ministerstvem zdravotnictví (mezitím přišla zpráva, že Václav Klaus svůj spor u soudu vyhrál a ministerstvo zdravotnictví je povinno mu vrátit uloženou pokutu, pozn. PP).

Vynechám-li tuto covidovou epizodu, dnes se - mimo veškerou pochybnost - setkáváme v nejhorším okamžiku od roku 1989. Po pádu komunismu převládala naděje, radost, optimismus, pozitivní očekávání, a ta se - a na tom musím trvat - dařila naplňovat. Dnes jsme v situaci opačné. Panuje krize, beznaděj, pocit bezvýchodnosti, smutek. Sice tomu tak není jen v naší zemi, ale zauzlení nepříjemných problémů je právě u nás zcela unikátní. Navíc mezi našimi spoluobčany dominuje znervózňující pocit, že nemáme politickou reprezentaci, která by si to uvědomovala a která by to chtěla řešit.

Žijeme z podstaty. Žijeme z toho, co bylo vybudováno v uplynulých třech desetiletích a máme důvod mít strach z toho, co nám přinese nejbližší budoucnost. O té vzdálenější ani nemluvě. Nejde o iracionální strach. Nepropadli jsme ani obecné, do značné míry racionální skepsi. Je to horší. Zodpovědně, alespoň někteří z nás, vyhodnocujeme dnešek a domýšlíme současné trendy a tendence a jejich souvislosti. A není to radostné.

Nedaleko nás je válka. Nikdo z nás válku nechce a neobhazuje. Žádnou, ani tu dnešní na Ukrajině. Právě tato válka si zaslouží seriózní posouzení okolností svého vzniku v celé jejich šíři a

komplexnosti. Hlavně si musíme přát její rychlé ukončení. Válka na Ukrajině se nesmí stát výmluvou, za kterou se mohou schovávat ti, kteří nesou zodpovědnost a používají válku jako obhajobu svého selhání a své neschopnosti. Ve špičkách naší i mezinárodní politiky bohužel chybějí odvážní a zodpovědní lidé, kteří by byli schopni tuto ničivou a destruktivní válku ukončit, nebo alespoň přispět k jejímu zastavení.

Trápí nás i domácí politika. Rozklad zasáhl i naše politické strany. To znechucuje veřejnost, a vede to k trvalé deziluzi občanů z politiky. Ti pochopili, že ani volby řešení nepřinášejí, protože nemohou. Naše troj- a pěti-koalice jsou popřením politického stranictví a jsou zbavením se možnosti racionálně vládnout. Jsou novou verzí bývalých národních front. Vláda koalic vznikla jako důsledek odporu naší polistopadové politiky k většinovému politickému systému, který by umožnil vítězství někoho a něčeho. Teď vyhrávají, resp. spíše prohřávají všichni.

Ideálem současnosti je pasivní občan, utěšující se komunikací na sociálních sítích, občan, který si neuvědomuje, že je mu v tom podstatném povolen jen jeden jediný názor. O tom je ostatně ona dnes tak velebená politická korektnost. Není ničím jiným než pokrytectvím.

Do onoho jednoho správného názoru, dnes a denně omílaného v České televizi a v Českém rozhlasu, bohužel patří

- takové bizarní ideologie jako je agresivní genderismus, jako je zelené blouznění o rozhodující roli emisí CO₂ ve vývoji klimatu a jako je obhajoba masové migrace na bázi zcela pochybného multikulturalismu;
- patří k tomu i omezování svobody slova a zavádění cenzury (viz nedávno zahájená příprava zákazu tzv. antisystémových názorů a postojů);
- patří tam i přepisování dějin. Členové Českého svazu bojovníků za svobodu oprávněně sledují, že jsou hanobeni a pomlouváni ti, kteří se zasloužili o naši svobodu a že jsou zlehčovány zločiny našich nepřátel;
- v neposlední řadě tam patří ohrožení naší svrchovanosti a národní identity, neboť to se nehodí do představ globálních elit vládnoucích Evropě a světu.

Někteří z nás tyto tendence kritizují už delší dobu. Válka na Ukrajině všechny tyto tendence ještě zesílila a poskytuje snadnou záminku k zesilování tlaku na ty, kteří si dovolují o nich mluvit kriticky. Mám strach, že nic z toho, co jsem teď zmínil, nebude diskutováno na dnešním slavnostním večeru v nedalekém Vladislavském sále.

Cesta ke změně, nápravě a obnově je zahalena v mlze. Vydat se po ní bude vyžadovat ohromné úsilí všech, kteří si tyto zásadní věci a souvislosti uvědomují. Bude vyžadovat nalezení shody všech, kterým není lhostejná budoucnost naší země, i když se liší v řadě jednotlivostí. Musíme se však po této cestě vydat co nejdříve. Už včera bylo pozdě.

Ještě jednou děkuji Českému svazu bojovníků za svobodu za uspořádání dnešního setkání. Přeji Vašemu svazu, aby byl jeho hlas stále slyšet.

Naše země to potřebuje.

[ZDROJ](#)